

El viatge de Zayd

Per fi era el dia. Acabava el curs escolar, però abans havia de fer l'últim examen. Tenia els nervis a flor de pell, i els conceptes de les diverses assignatures donaven voltes en el meu cap. En l'autobús que portava a tots els xiquets de Kobane a Aleppo, una de les ciutats més habitades de Síria on faríem l'examen, tenia de company de viatge a Abir, el meu millor amic.

Abir no és molt estudiós, però és molt intel·ligent i per això sempre l'envejaré. Ens coneixem des que tinc ús de raó i sempre m'ha recolzat en les bones, i en les no tan bones.

L'autobús era molt antic i de miracle no arribem al nostre destí, però després de diverses hores de viatge el conductor va avisar de la nostra arribada.

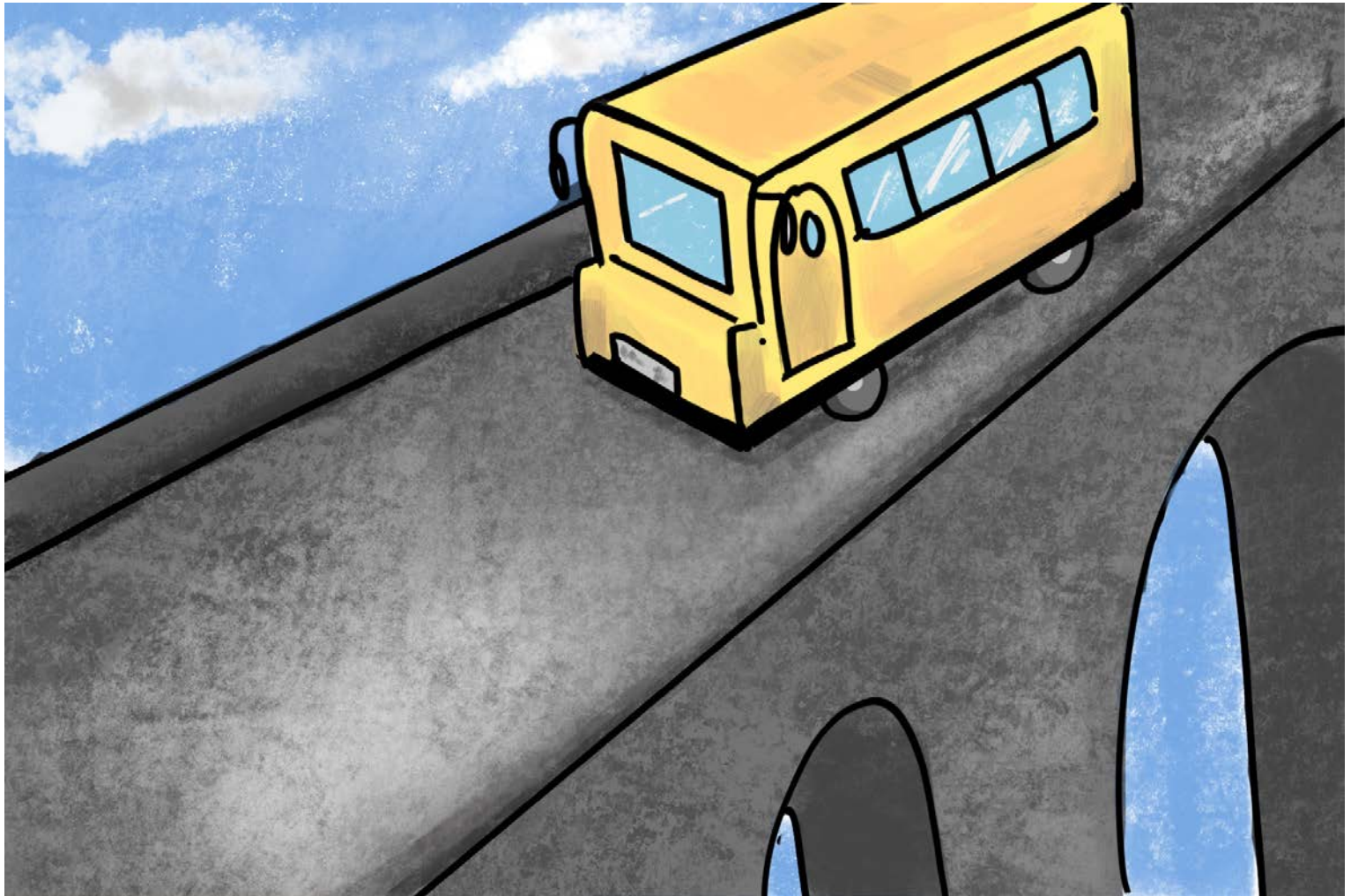
Una hora més tard allí estava, assegut, enfront de l'examen més important de tota la meua vida acadèmica. Ho vaig acabar. Vaig eixir d'eixa gran sala, com quan un boxejador principiant deixa ko al seu contrincant en el seu primer combat. El meu amic no va eixir tan content, però no li importava perquè ell ja tènia 16 anys, i l'any que ve es posaria a treballar amb son pare.

Abans de tornar a pujar a eixe antic autobús i iniciar la nostra volta a Kobane, vaig cridar ma mare. Eixa veu que al llarg del camí de volta a casa no oblidaria mai. I sense saber-ho em vaig pujar a l'autobús i vaig iniciar el que seria un camí que canviaria la meua vida per complet.

Després d'unes hores de camí, el meu amic Abir s'havia dormit. Anàvem a creuar un pont, sobre el riu Eufrates, quan el conductor va frenar en sec, i jo vaig despertar Abir.

Soroll, molt de soroll, gent aporrejant el metall vell i oxidat de l'autobús, per dins era ensordidor.

Van entrar tres hòmens, els tres amb un mocador negre embolicat en el seu cap. Van començar a cridar i a amenaçar-nos. Un d'ells es dirigix a escorcollar la germana del nostre professor de ciències, un home amable que es va oferir a acompanyar a la classe a Aleppo. Quan el nostre professor va vore a l'home acostar-se cap a la seua germana, es va

alçar i li va dir que no la tocara. En qüestió de segons el cap del nostre professor havia rodat a uns metres del seu cos.

Eren yihadistes i per a ells som obstacles per a la seua propagació de violència, som xiquets kurds, gent pacífica. I encara que també creguem en l'Islam, ells no ho veuen d'aquesta manera.

Abir i jo ens mirem, mentre els tres hòmens van traient a la resta de xiquets de l'autobús. Ens alcem, i eixim a espentes, mentrestant, ens amenaçaven a tirar-nos al riu si no féiem el que ens ordenaren.

Ens van dividir en dos grups aleatoris. Quan vaig voler donar-me compter Abir ja no estava al meu costat. Tots els xiquets estàvem dalt de dos camions tancats, i la germana del nostre professor estava tirada en la carretera. Mentre ens dividien, dos hòmens ja havien abusat d'ella diverses vegades i després la van matar.

Xiquets vomitant, altres plorant, i altres cridant, com si haguera algun mode d'eixir. Jo pensava en Abir, i en com mantindre la calma i pensar algun pla de fuga, encara que en el fons sabia que era en va.

Arribarem a un recinte de tres pisos, un d'ells subterrani. En la planta 0, diverses habitacions on no hi havia llits, només una finestra, un minúscul quadrat, pel que a penes aconseguia obrir-se pas un raig de llum.

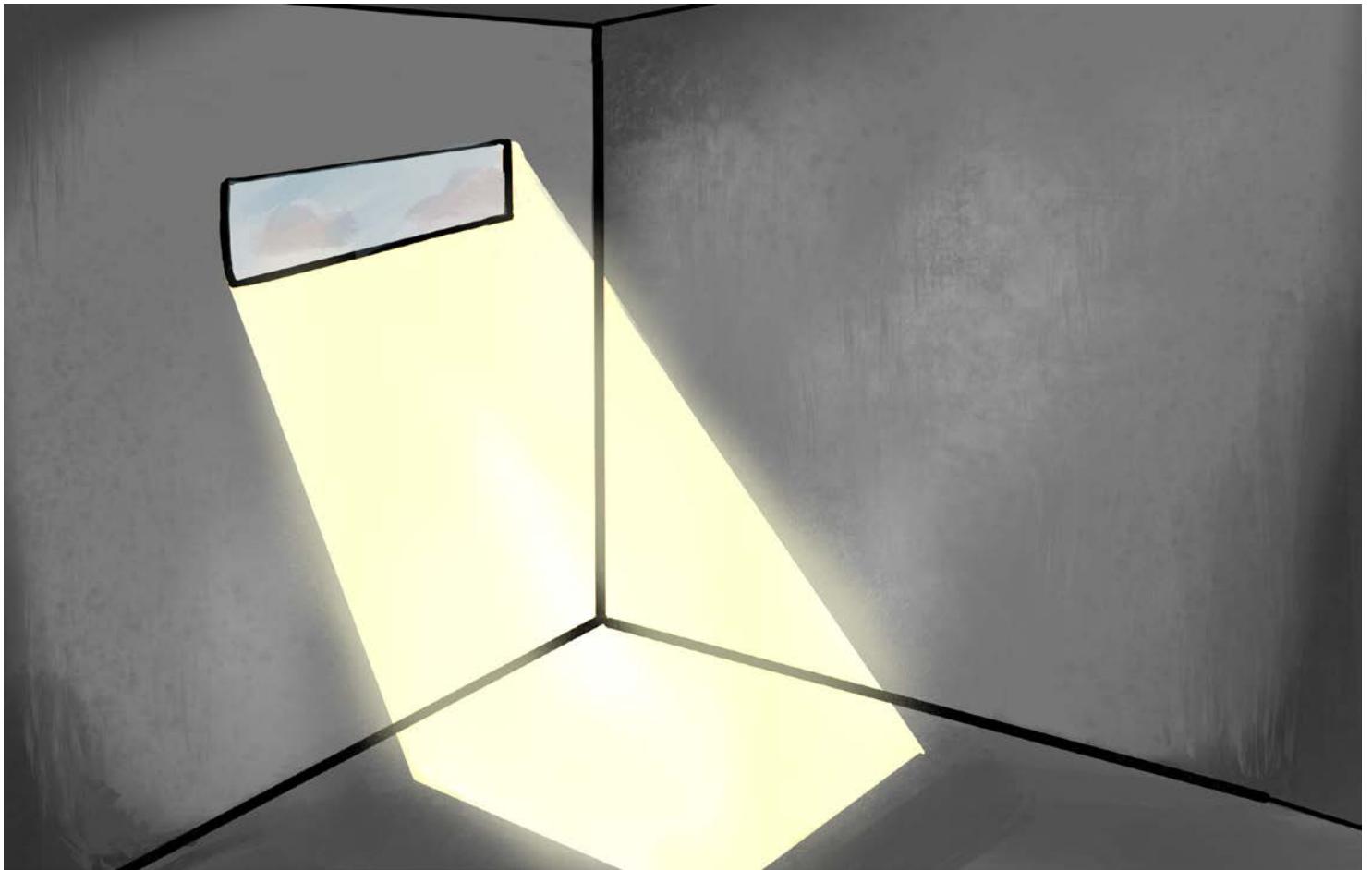
Una vegada allí ens van posar a mi i als meus companys i a mi en fila, ens van donar un full del Corà i ens van dir que ens l'aprenguérem perquè la nostra vida en depenia d'allò.

Jo tinc la sort, de que la religió sempre ha format part de la meua vida, i aquell full em recordava a la meua àvia quan em mostrava el pur i magnífic que era l'Islam.

Als pocs minuts em vaig alçar i dirigint-me a aquells hòmens, els vaig dir tot el que posava en aquell escrit. Com jo diversos companys van fer el mateix. I vaig reconèixer eixa veu, era Abir, el meu millor amic, el meu germà.

Després de mitja hora, tres dels meus companys, no havien aconseguit memoritzar cap paraula. La seua ment encara en xoc, la seua roba mullada, i els seus ulls dispersos... Aquella imatge que mai podré esborrar de la meua ment.

En cada habitació dormíem quatre xiquets. A les 00:00 ens van llançar un plat d'arròs blanc, i els quatre menjàvem com a animals.

En passar una hora vaig escoltar crits, entre ells vaig reconèixer a Abdul, el millor alumne en matemàtiques, i un dels què no van poder aprendre's l'escrit. L'estaven torturant, en la

planta subterrània. Els seus crits, ofegats en llàgrimes... Quan ho vaig veure veure pujar inconscient en els braços d'un d'eixos monstres, se'm desplomà l'ànima.

Diàriament dormia amb els crits dels meus companys de fons. I cada vegada dormia menys. Un mar de llàgrimes brollava dels meus ulls, en recordar la veu de ma mare. En el sòl fet una bola, per a conservar la calor, deixava que la meua ment descansara i no li permetia pensar en res.

Jo els vaig caure bé, sabia resar i mai deia res. Em van obsequiar de ser l'encarregat de tancar la porta del vestuari amb clau totes les nits.

Els dies es van convertir en setmanes, les setmanes en mesos... i allí estava, atrapat en eixe malson interminable.

Cada dia passaven llista, cridaven a diversos hòmens, tancats en la mateixa planta que nosaltres i se'ls portaven, ningú sabia res. Unes quantes setmanes després ens assabentem que aquells a què s'havien portat, havien acabat decapitats, en una plaça rodejada de persones.

Si no em mataven prompte, ho faria jo. Era un xiquet de 15 anys, sense esperança. Jo ja no era Zayd, era un xiquet mort, que només respirava.

La veu de ma mare, amb això era amb el que somiava i els crits dels meus companys, amb això era amb el que em despertava.

Cada nit plorava, em donava per oblidat. Fins que ja no vaig poder més, vaig planejar la meua fuga. Vaig agafar als 10 companys que quedàvem. I els vaig comptar el meu pla, tots ho van preferir abans que quedar-se un altre dia més en eixe infern.

Eixa nit, després que ens tancaren, no vaig tancar els vestuaris com de costum. A les 03:00 de la matinada, els 10 xiquets estàvem en el vestuari, botant cap a l'exterior a través d'una finestra, que no mesurava més d'1 metre d'ampli.

Corríamos... El vent en la cara em va despertar, estava alerta. Arribem a un xicotet poblat. Allí mentres els meus 10 companys i jo caminàvem per un camí de terra, veient els edificis amuntonats, destruïts... Va aparéixer un tot terreny, disparant.

Em vaig amagar darrere de les runes d'un edifici. A tres dels meus companys els van agafar, se'ls van tornar a portar. Quan em vaig girar vaig veure a sis dels meus companys amagats. Sis quan hauria de veure set.

Ho vaig veure... Tombat, sense vida... Abir estava mort. Un àuria de sang ho embolicava.
El meu amic, el meu germà major. Ho acabava de veure morir.

Els meus companys es van acostar, tots junts, refugiats, intentarem dormir. Immòbil, sense alé, plorant, em vaig adormir sobre els meus propis excrements.

Els meus companys i jo vam aconseguir pujar-nos a un autobús que ens va portar a Turquia. Una setmana més tard, vam arribar. Després de 4 mesos érem lliures. Quan vaig aconseguir un telèfon, la vaig cridar, la vaig cridar a ella, a la dona que va fer que en el fons del meu cor inclús volguera viure per a tornar a sentir la seua veu.

Amb el cor a mil per hora, i tremolant, el telèfon donava senyal, pi, pi, pi...

- Hola?
- Hola, vaig dir contenint les llàgrimes
- Qui ets?
- Ja t'has oblidat de mi? (el telèfon cau a terra i una altra dona ho agafa)
- Hola?
- Germà, ets tu?
- Si, sóc jo

Vaig aconseguir arribar fins on estava la meua família, quan vaig baixar d'aquell autobús, vaig respirar...

Vaig estar 8 mesos sense eixir de casa, per por. Després d'1 any vam aconseguir reunir els diners que ens demanaven, per a viatjar en vaixell a Grècia. Una vaixell que esta pensada per a 10 persones, però en la qual realment anàvem 40.

Eixe dia el mar no va estar al nostre favor, portàvem diverses hores en el mar, i l'oratge es va tornar molt brusc.

Ashira, la meua germana major és qui ha acabat de comptar esta història, perquè jo no vaig poder. Vaig morir en el mar, em vaig ofegar, però almenys vaig complir l'últim desig que vaig tindre, tornar a escoltar eixa veu, tornar a veure ma mare.

